

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: XY
bytem XY
zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf
proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-7919-3/ČJ-2021-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-7919-3/ČJ-2021-930310-V244, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17. 1. 2021, čj. KRPA-16463-12/ČJ-2021-000022-SV, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce jednoho roku. Počátek

doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Primárně žalobce namítl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění v nepřiměřeně přísné délce, neboť v jeho případě se jednalo o nelegální pobyt pouze v rámci několika dnů, nikoliv měsíců. K tomu poukázal taktéž na svou trestní bezúhonnost. Žalobce považuje napadené rozhodnutí v otázce délky uloženého správního vyhoštění za nepřezkoumatelné (**námítky 1a a 1b**).
3. Dále žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 3 Azs 240/2014 a 5 As 102/2013, z níž žalobce částečně též citoval konkrétní pasáže, žalobce uvedl, že posouzení otázky nepřiměřenosti správního vyhoštění do rodinného a soukromého života je otázkou interpretace a aplikace práva, a tedy výkladu neurčitého právního pojmu, nikoliv otázkou správního uvážení. Žalobce se domnívá, že správní orgány nesplnily hlediska, která je nutno vážit při interpretaci tohoto neurčitého právního pojmu. V této souvislosti rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (**námítky 2a a 2b**).
4. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené i pokud jde o samotné ukládané opatření (formu) (**námítka 3**), neodpovídá okolnostem daného případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů. Žalobce znovu zdůraznil svou trestní bezúhonnost a krátkou délku svého nelegálního pobytu v ČR. Žalobce kromě nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí v žalobě též uvedl, že v jeho věci byl stav věci zjištěn nedostatečně (**námítka 4**).
5. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Vyjádřila přesvědčení, že ve věci žalobce postupovala v souladu se zákonem, zjistila a doložila relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce, vypořádala se též podrobně a přezkoumatelným způsobem s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zcela dostatečně se pak vypořádala se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i s tím, co uvedl žalobce.
7. Z těchto důvodů žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K projednání věci nařídil soud na den 14. 6. 2021 ústní jednání, neboť žalobce výslovně tento způsob projednání věci požadoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.

9. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
12. Podle § 119a odst. 2 téhož zákona [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
13. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
14. K tomu soud uvádí následující.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 17. 1. 2021 kontrolován hlídkou XY policie XY, místním oddělením XY při řízení motorového vozidla tov. značky Renault Clio, registrační značky XY, při které bylo po konzultaci s Odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, a po přepočítání bezvízového styku zjištěno, že od 31. 12. 2020 nemá platné oprávnění k pobytu na území ČR. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Po provedení nezbytných úkonů bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců oznámením ze dne 17. 1. 2021, tj. z důvodu, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
16. V rámci výsledku dne 17. 1. 2021 za účasti tlumočníka do jazyka XY a zpět žalobce uvedl, že do ČR přicestoval 25. 10. 2020 autem z XY (přes XY - vstup 18. 10. 2020), přicestoval na bezvízový styk, pendluje mezi XY a ČR, naposledy do ČR přijel dne 19. 12. 2020, od té doby z ČR nevycestoval. V ČR měl v plánu zůstat do 20. 1. 2021, poté chtěl odjet do XY. Nebyl si vědom platného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví v době nouzového stavu v souvislosti s onemocněním COVID-19. Na tuto nemoc byl testován před svým příjezdem; v EU testován nikde nebyl. Byl si vědom, že na bezvízový styk je zde oprávněn pobývat maximálně 90 dnů. Nevycestoval, protože si neumí spočítat pobyt. Nikde si podmínky pobytu v ČR nezjišťoval, ani nemá podanou žádnou žádost o povolení k pobytu v ČR. V XY žalobce bydlí v bytě u kamaráda v ulici XY, kde má svůj pokoj, smlouvu nemá a za ubytování mu neplatí.
17. Žalobce dále v rámci svého výsledku uvedl, že je svobodný a bezdětný, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, na XY má matku, u které bydlí, a sourozence. Nemá v ČR ani žádnou osobu, vůči které by měl vyživovací povinnost, či osobu v péči. S žádným občanem EU nesdílí společnou domácnost. Jeho vycestování do vlasti nebude pro nikoho zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Nepáchal žádnou trestnou činnost. Ve vycestování

mu nic nebrání, nemá ani žádnou překážku k vycestování, na XY mu žádný trest smrti, nelidské či ponižující zacházení ani jiné vážné nebezpečí nehrozí. Nemá zde ani žádné sportovní, kulturní či společenské vazby. Zdravotní pojištění sjednané má, je zdravý, s ničím se neléčí, alergii nemá, drogy neužívá, test na COVID-19 v ČR nepodstoupil, příznaky nemá. V ČR nemá žádný majetek, na XY vlastní pozemek. Má dostatek financí na pobyt v ČR i na vycestování do vlasti. V ČR občas pracuje brigádně pro kamaráda – převáží mu materiál. Není na nikom finančně závislý. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Všem otázkám rozuměl, žádných změn ani doplnění nežadá, protokol o svém výsledku vlastnoručně podepsal jako úplný a správný.

18. Dne 17. 1. 2021 byl žalobce též vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, žádných změn nebo doplnění však nežádal a uvedl, že se dále vyjadřovat nebude. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně své rozhodnutí, v němž žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce 1 roku. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, výsledku hledání v databázi DKT, z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 17. 1. 2021, z fotokopie cestovního dokladu žalobce a dalších částí spisového materiálu vedeného pod sp. zn. KRPA-16463/Č-2021-000022-SV.
19. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, kde uváděl zcela totožné námitky jako v podané žalobě. Žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Správní vyhoštění žalobce v délce 1 roku žalovaná neshledala jako nepřiměřené.
20. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
21. Žalobce namítl nepřiměřenost formy opatření a namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav (**námítka 3 a námitka 4**).
22. Předně soud k těmto námitkám uvádí, že je žalobce uplatnil pouze v obecné rovině a nijak dále neuvedl, v čem konkrétně nepřiměřenost spatřuje, případně, jak měl podle jeho názoru správní orgán postupovat. Soud se s těmito značně obecně formulovanými námitkami navíc ani nemohl ztotožnit. Jak soud shrnul výše, ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v době od 31. 12. 2020 do 17. 1. 2021 nelegální (tj. od konce platnosti bezvízového pobytu žalobce do kontroly XY), a to na základě listinných důkazů, s kterými byl seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výsledku uvedl, že věděl, že zde může pobývat maximálně 90 dní, nevycestoval, protože si špatně spočítal pobyt. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce ostatně v žalobě ani netvrdil, v čem je zjištěný skutkový stav nedostatečný. Správní orgány vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výsledku, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a informačních systémů policie.
23. Správní soudy pak setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše

specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona, kterého se žalobce obecně dovolává i v žalobě. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výsledku žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě s rodiči. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Nemá rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

24. Tyto námitky tak nejsou důvodné.
25. Žalobce dále namítl nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a dále nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této otázce (námitky 2a a 2b).
26. Ani s těmito námitkami se ovšem soud neztotožnil. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 a § 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly.
27. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 3 až 5 svého rozhodnutí a posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, resp. ve vlasti. Žalobce na území ČR nemá žádné rodinné vazby, a toto netvrdil ani v řízení před soudem – pozn. soudu, správní orgán I. stupně k tomu dále uvedl, že žalobce je svobodný a bezdětný, veškerou rodinu (matku a sourozence) má ve vlasti. Žalobce přitom není rodinným příslušníkem občana EU ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, v ČR nemá vytvořeny tak silné soukromé a rodinné vazby, na jejichž základě by nebylo možné uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zjištěných skutečností nevyplynuly žádné, které by bránily vycestování žalobce, přičemž žalobce sám uvedl, že vycestuje dobrovolně. Dosavadní pobyt žalobce v ČR nelze považovat za takový stupeň integrace, který by mu znemožňoval či komplikoval vycestování a návrat do vlasti, po celou dobu svého pobytu zde se nezačlenil do společnosti. Správní orgán I. stupně nemohl ani opomenout to, že žalobce vědomě pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu, přičemž věděl, jak dlouho zde může bezvízově pobývat, ale špatně si to spočítal. Dle správního orgánu I. stupně je na cizinci, aby si zjistil podmínky pobytu na území, přičemž připomněl, že žalobce neměl ani snahu vycestovat a řešit svůj nelegální pobyt, setrval na území a chtěl zde setrvat nejméně do 25. 1. 2021. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude způsobovat nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života; žalobce se vrátí do prostředí mu důvěrně známém, v němž má všechny své rodinné vazby.

28. Po posouzení kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců dále konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání přiměřené. Posuzoval přitom závažnost protiprávního jednání na straně jedné a vazby žalobce, kterými disponuje na území ČR. Po celou délku jeho pobytu se žalobce nezapojil do veřejného dění, rodinné vazby má v rodné zemi. Dále správní orgán I. stupně zohlednil též věk žalobce, kdy shledal, že žalobce je svéprávnou osobou, a dále zdravotní stav, kdy se cítí zdravý, alergie nemá a s ničím se neléčí. Odkázal též na své závěry ohledně povahy a pevnosti jeho rodinných vztahů v předchozích částech rozhodnutí. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že v ČR nežil rodinným životem, naopak v zemi původu má rodinné vazby, přičemž neexistuje žádná nepřekonatelná překážka k rodinnému a soukromému životu ve vlasti. Žalobce také uvedl, že vycestovat chce a vycestuje dobrovolně. Nebyly ani zjištěny žádné ekonomické, společenské či kulturní vazby, na základě kterých by se daly dané vazby posuzovat. Vycestování žalobce je přitom možné, neboť pochází z bezpečné zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 v účinném znění, a ani on sám neuvedl žádnou překážku k vycestování; ve vlasti mu nehrozí žádná újma. Správní orgán I. stupně tak konstatoval, že neshledal nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života.
29. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na str. 3 napadeného rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnila a odkázala na ně.
30. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a odkazuje na ně. Pokud žalovaná odkázala plně na závěry správního orgánu I. stupně v této otázce, protože se s nimi zcela ztotožnila, nebylo ani její povinností znovu tyto závěry doslovně přepisovat, a takto vyjádřený závěr proto z pohledu přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dle názoru soudu zcela ob stojí. Z výpovědi žalobce, ani z jiných indicií zjištěných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by soukromý a rodinný život žalobce mohl být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasažen. Takové okolnosti žalobce netvrdil ani v řízení před soudem. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně.
31. Pokud žalobce v této námitce zcela obecně argumentoval dále odkazem, resp. citací pasáže rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, musí soud předně konstatovat, že závěry v něm učiněné nejsou nijak v rozporu s názorem vysloveným zdejším soudem, ani závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí. Podle tohoto rozsudku NSS posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu. Tímto způsobem k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správní orgány i přistupovaly, tj. nejdříve interpretovaly neurčitý právní pojem ve světle individuálních okolností případu žalobce, a poté jej na věc žalobce aplikovaly. Nebyly přitom povinny přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedly na jiných místech svého rozhodnutí, ani se podrobně zabývat všemi jednotlivými kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v situaci,

kdy žalobce ani žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).

32. Žalobce, konečně, namítl nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění (**námítka 1a**) a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v této otázce (**námítka 1b**).
33. Soud k námitce nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění (tj. jeden rok za nelegální pobyt trvající 18 dnů) nejprve uvádí, že otázka délky uloženého správního vyhoštění, na rozdíl od otázky aplikace správního vyhoštění v případě naplnění některé ze skutkových podstat v § 119 zákona o pobytu cizinců, podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
34. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány.
35. Správní orgán se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění přezkoumatelným způsobem zabýval především na str. 5 svého rozhodnutí. Uvedl, že stanovená doba je adekvátní s ohledem na závažnost jednání žalobce, tj. s ohledem na neoprávněnost pobytu žalobce nejméně od 31. 12. 2020 do 17. 1. 2021. Správnímu orgánu I. stupně se přitom nepodařilo zjistit žádné skutečnosti ve prospěch žalobce. Při ukládání délky správního vyhoštění tak přihlédl zejména k tomu, že v případě žalobce šlo o první porušení, a dále že žalobce spolupracoval. Na druhou stranu však musel zohlednit též to, že žalobce se do tohoto stavu dostal vlastním přičiněním, kdy je ve věku, kdy si musí být vědom, za jakých podmínek může na území pobývat. Na základě všech těchto skutečností proto správní orgán I. stupně přistoupil k uložení správního vyhoštění na spodní hranici zákonného rozmezí. Dodal, že žalobce na území ČR neoprávněně pracoval, nepřihlásil se k pobytu a nemá zde zdravotní pojištění.
36. Žalovaná se totožnou otázkou zabývala na str. 4 v prvním a druhém odstavci napadeného rozhodnutí. Žalovaná k tomu uvedla, že doba správního vyhoštění byla stanovena plně v souladu se zákonem s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem, což se projevilo stanovením doby při spodní hranici zákonného rozpětí. Takto stanovená doba je dle žalované přiměřená, a to s ohledem na posouzení závažnosti vytýkaného jednání v kontextu s další rozhodovací praxí při projednávání případů v obdobné věci. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu s žalobcem citovanou judikaturou. Připomněla, že právo pobývat na území ČR nepatří mezi základní lidská práva a rozhodování o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území je projevem suverenity každého státu. Žalovaná dodala, že žalobce na území ČR neoprávněně vykonával výdělečnou činnost, vyplynula ze samotného výsledku žalobce. To podle názoru žalované jen dokresluje celkový postoj žalobce k neochotě dodržovat právní předpisy hostitelské země. Žalovaná též podotkla, že žalobce vstoupil na území ČR v době platnosti zákazu vstupu stanoveným opatřeními v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19, aniž by patřil do skupiny stanovených výjimek ze zákazu.

37. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto mluvit o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní vyhoštění v délce jednoho roku bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5 let. Správní orgány zohlednily i několik skutečností ve prospěch žalobce, což rovněž přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i vyjádřily.
38. Dále soud uvádí, že z jeho úřední činnosti je mu známo – a v tomto ohledu se tedy zcela ztotožňuje s názorem žalované uvedeného na str. 4 v prvním odstavci jejího rozhodnutí, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). Soud tedy nemohl přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřeně přísné délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.
39. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

40. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 14. června 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně